

мѣръ можемъ да замнемъ много мѣста отъ Фенелоновото съчиненіе « Приключенія на Телемаха. »

с) Заключеніето представлява повѣрка на предиждещето изложение и окончателенъ единъ изводъ, който потвърждава главната мисль на автора.

Очигвѣстно ѣ, че тѣзи части на съчиненіето не могатъ да бѣждатъ равны помежду си по обѣма: *началото* обыкновенно бива по-малко отъ *изложението*, а *заключеніето* — помалко и отъ *началото*. Нѣкой пѣтъ са случавали, че началото и заключеніето никакъ ги нѣма въ съчиненіето, което тогазы състои токо отъ едно изложение. А въ самото изложение развиваньето на мислитѣ изисква не еднаква пълнота: главнитѣ мисли, които обясняватъ и доказватъ темата, трѣба да сѣ развиты по-пълно отъ второстепеннитѣ, ѣще и съобразно съ своята важность една предъ друга. Вмѣститѣ помежду изложения или епизодитѣ никога не трѣба да бѣждатъ дълги, иначе тѣ развалятъ стройностьта на съчиненіето и уморяватъ читателя. Тѣй въ развиваньето на мислитѣ са спазва същата перспектива, както и въ картинитѣ на единъ живописецъ, дѣто главнитѣ фигуры са туратъ на първыи планъ, а другитѣ — на вторыи и т. н.

Напр., ако искамы да опишемъ една морска буря, ный трѣба въ кратки черты да опишемъ понапрѣдъ тишината, която обыкновенно предшествува на бурята, и да не са впускамы въ подробното ѣ описаніе; а самата буря да изобразимъ въ сичката ѣ пълнота, като вардимы таквази пакъ последовательность, каквато забѣлѣжвамы въ природата, и най-подиръ, въ заключеніето пакъ кратко, но колкото ѣ възможно силно, да очертаймы страшната картина на бурята и дълбокото впечатлѣніе, което произвожда на чловѣческата душа.

Споредъ туй нека опишемъ сега единъ *водопадъ* или *водоскокъ*.